

der netop efter den danske Lovgivning have Bestemmelser om Bøgsøringen. Jeg antager dog, at den ærede Forslagsstiller veed, at der er Forskiel paa en Bestemmelse om, at der skal føres Bøger og Bestemmelse om Maaden, hvorpaa Bøgerne skulle føres. Det er netop disse Bestemmelser, der mangle, medens der i den fremmede Lovgivning findes meget detaillerede Bestemmelser. Loven af 1832 om Bøgers Førelse gaaer blot ud paa, at der skal anskaffes Bøger, men de Paagældende behøve ikke at føre dem; der er ingen Straffebestemmelse for, naar de undlade, at føre Bøger, undtagen forsaavidt der i Loven af 14te April 1840 findes en Bestemmelse derom, hvilken dog i Praxis ikke overholdes, medens der derimod i de fremmede Lovgivelser findes meget detaillerede Bestemmelser om, hvorledes Bøger skulle føres, og det er denne og tildeels andre Regler, som gjøre, at jeg holder for, at det ikke gaaer an, at tage en enkelt Bestemmelse og overføre den i vor Lovgivning, medens de øvrige Bestemmelser, hvorved den enkelte skal kontrolleres, ikke optages. Det er ingenlunde overset af mig, at dette Forslag til en ny Paragraph er afvigende ifra det, som Grossereretsforeningens Comitee omhandler i sin Betænkning; men om det end ikke er det samme, gaaer det dog i en vis Retning ud paa det samme; det er ogsaa at berøve mig en Deel af min Formue, at jeg i en vis Række af Aar ikke kan søge min Formue tilbage hos den Paagældende. Det kunde jo være, at den Paagældende kortere eller længere Tid efter Falliten enten ved Held i nye Handelsforetagender eller ved Arv eller paa anden Maade kunde være kommen i Besiddelse af Formue, og jeg var saaledes dog berøvet Udgang til at søge min Ret hos ham. Overhovedet troer jeg ikke, at der saaledes som Forholdene her have udviklet sig, er nogen stor Nødvendighed for at have Bestemmelser som de foreslaaede. Det er vist yderst sjældent Tilfældet, at en Creditor falder ind paa en Mand, som, efterat Boet er sluttet, har begyndt en ny Virksomhed. Jeg troer, at det i den Henseende hersker stor Lemsældighed. Det er jo et Charactertræk hos den danske Nation, at den er lemsældig i denne som i andre Henseender.

Bloch: Det af den ærede anden Landstingsmand for første Kreds (Wessely) stillede Forslag og det Mildheds- og Humanitetshensyn til den rebelige, ulykkelige Fallent, som deri er taget, har tiltalt mig særdeles meget, og det forekommer mig, at han har anført gode og vægtige Grunde for sit Forslag. Den høitærede Minister og den høitærede Ordfører ere imidlertid optraade saa bestemt mod Forslaget og have saa stærkt gjort gjældende, at det slet ikke vilde passe ind i vor nærværende Lovgivning, ja at det endogsaa vilde komme i Strid med vore Retsbegreber, at jeg ligeoverfor en saadan Modstand ikke tør paa dette for mig fremmede Gebeet driste mig til at følge den ærede Forslagsstiller; men jeg har dog ikke villet undlade at udtale min Samstemning med den Tanke, hvorfra Forslaget gaaer ud, og mit Haab om, at den af ham foresøgte Forskiel mellem den rebelige og den urebelige Fallent maatte gjøre sig gjældende og blive gennemført i vor Lovgivning.

Wessely: Det er blot et Par ganske korte Bemærkninger, som jeg skal tillade mig, og som jeg maa bede den ærede Forsamling undskylde, at jeg troer at burde tilføje. Den ærede Ordfører synes ikke at have opfattet den Betragtning, som jeg gjorde gjældende imod ham; han udhævede meget stærkt den Anerkjendelse, som han havde udtalt med Hensyn til mit Foredrag. Jeg troede ikke, at det var nødvendigt her for mig at udtale, at det havde glædet mig meget at høre det; men det, som min Indvending mod hans Foredrag gik ud paa, var, at han, som det forekom mig, ikke ved denne Leilighed havde forsøgt at gøre sig til Herre over den Grundsætning, som jeg forsvarede, og at han paa den anden Side sældede en Dom over Grossereretsforeningens Comitee, som jeg fandt ubillig. Jeg er endnu ikke bleven overbevist om, at jeg har taget feil i den Betragtning, at den Dyrkning, som Ministeriet har stillet til Grossereretsforeningens Comitee, er bleven efterkommet. Jeg kan heller ikke anerkende, at det er giendrevet af den meget ærede Ordfører, som jeg har yttret om det handelskyndige Medlem i Commissionsen. Jeg troer ikke, at man ubetinget kan